

Kære Mette.

Jeg ved ikke hvorfor jeg gør mig nogen forventninger om, at du skulle læse lige netop mit brev, men det har jeg altså. Jeg kunne godt tænke mig at tage dig med på en lille rejse tilbage i tiden og give dig et indblik i hvordan en tur NED af den sociale stige KAN være.

Jeg lover at jeg prøver at holde mig så nøgtern, som jeg kan og smutter det undervejs- beder jeg dig, at bære over med mig.

Da jeg i efteråret 2008, fik mine første symptomer – havde jeg ingen anelse om, hvor omkostningsfuldt det ville komme til at blive, fysisk, psykisk og socialt. Symptomerne var synsforstyrrelse med delvis blindhed på det ene øje og hovedpine. Efter rigtig mange og lange undersøgelser, fandt lægerne så til sidst ud af jeg havde en svulst inde i hovedet, (godartet- Heldigvis ☺). Men den sad desværre et rigtig uheldigt sted og hvis jeg valgte ikke at lade mig operere, ville jeg ende med at være lammet fra halsen og ned – Så jeg tog operationen, med lægens udsagn om at jeg ville være tilbage på job i løbet af 3 måneder, og ja, rigtigt gættet, sådan kom det ikke til at gå... Ser du, Mette, efter operationen og nu med et langt ar fra op over øret og 5-7 cm under hårgårslinjen, hæfteklammer sat fast i kraniet, glemte lægerne mig nemlig. Efter de 3 måneder, hvor jeg for længst skulle være tilbage på arbejde, kunne jeg stadig ikke dreje hovedet, jeg kunne ikke koncentrere mig om at læse mere end 10 min, jeg glemte ord, navne, havde konstante hovedpiner og havde konstant prikken i hele min ene halvdel af ansigtet (hvilket jeg stadig døjer med i dag, specielt i stresset/presset situationer), kan ikke være i et rum med mange mennesker der taler samtidig –i hvert fald kun meget tidsbegrænset. Nå, men for at gøre en meget lang historie lidt kortere, så måtte jeg selv betale for min genoptræning, så jeg i det mindste kunne dreje mit hoved, men koncentrationen, de glemte ord og alle de andre nok så "hyggelige" mén efter operationen, lever i bedste velgående den dag i dag. Min arbejdsplads, ville, forståeligt nok, gerne vide hvornår jeg kom tilbage og det eneste jeg med sikkerhed kunne sige var " Jeg ved det ikke". Jeg behøver vel næsten ikke, at fortælle dig at jeg blev fyret, vel...!?? Den havde du regnet ud, tænker jeg. Den forrige regering, fik jo så den sjove ide, at man ikke kunne gå rundt og være syg uden at lave noget, så jeg blev sendt ud i noget der hed AKTIV sygemeldt 10 timer om ugen, og det næste 1 ½ år blev brugt på afklarings/ ressourceforløb og jeg blev afprøvet i alle leder og kanter, samt i virksomhedspraktikker, og det hele med henblik på en fleksbevilling. Samtidig skulle jeg til behandling hos div. specialister også passes. Afprøve timer, presse op i tid, men nej det går ikke -og nu siger jeg vi (min jobkonsulent og jeg) fandt i fællesskab frem til at 16 timer, var/ er hvad jeg kan magte. Resultatet er at mine 16 timer, hvor jeg yder ALT jeg har i mig, svare til dine 37. Prøv at forstille dig, at du inden i dit hoved stadig magter de samme opgaver, har det samme overblik, kan have lige så mange bolde, som før i luften, bare for at indse at du i virkeligheden kun er en reduceret udgave af dig selv. Nej, vel -det tror jeg ikke du kan forstille dig, eller kunne have lyst til at prøve. Nu var der bare tilbage at få bevillingen igennem hos kommunen, som lige skulle have mig igennem DERES neuropsykolog og DERES lægekonsulent, for tænk nu hvis, de specialister som havde tilset mig igennem alle mine behandlinger, tog fejl i at mine mén er VARIGT nedsat, for tænk nu, hvis jeg "bare" havde løjet mig igennem det hele.

Prøv at forstille, hvor nedvurderende det er, hele tiden at skulle forklar og forsvare hvorfor du "ikke bare tager dig sammen" og kommer op på arbejdsmarkedshesten !! Endelig i November 2011 fik jeg min fleksbevilling –og tro mig når jeg siger, at jeg var glad, for nu kunne jeg komme ud og være "herre i eget hus", men NEJ, For de der fleksjob hænger ikke ligefrem på træerne og med jeres nye fleksjobreform, fortæller I mig, at mine - hårdt kæmpet for 16 timer ingenting er værd, at min viden og mine ressourcer

ikke er lige så gode som en medarbejder på 37 timer, –og at hvis jeg øger mine timer, så gør jeg mig fortjent til.....mindre !!???...Mine 16 timer ER mine 37 timer , jeg kan ikke forstå, at det bliver ved med at gå hen over hovedet på dig og dine højt ærede kollegaer.

Tilbage til tidsrejsen... Mine sygedagpenge blev stoppet efter et år også selvom at jeg stadig var syg. Jeg var fuldgældigt medlem hos HK, men havde de desværre ikke ressourcer til at hjælpe mig med at anke, så det var endnu en sø jeg kunne få lov til selv at sejle i !!! Da man jo kan ikke få dagpenge når man ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet, sejler jeg nu på den "herlige" kontanthjælps-sø, i en enlig optimist jolle – for optimist er man jeg vel stadig, tror jeg. Det "sjove" ved kontant hjælp er så, at man ikke må eje noget, og da jeg var andelsindehaver, var jeg tvunget til at sælge mit lille rækkehus, og i en tid med krise, var det til en pris langt under hvad huset var værd. Så oven i det hele, er jeg nu den "heldige" ejer af en gæld, som jeg aldrig vil kunne betale tilbage –Og da slet ikke nu, hvor min arbejdsindsats alligevel ikke er en potte p.. værd !!!

Så jeg vil rigtig gerne takke dig, Mette, for at få mig til at føle mig fuldstændig nyttesløs og mindre værd. Et eller andet sted, kan jeg ikke lade være med at tænke på, hvorfor jeg egentlig kæmpede så hårdt for at få min fleksbevilling, jeg drømmer at det hele er en dårlig film, at jeg tager fejl og troen på at du vågner op og ser hvad det er i er i færd med blusser op et kort øjeblik. Nåh, nej... Du er jo stadig sørgelig ligeglad og fuldstændig blind for, hvad det er for konsekvenser, du overlader 77.000 i.

Med venlig hilsen

Tine Dermigakis